



Χριστός Ανέστη!

- Γρήγορα, θα αργήσουμε! Φώναξε η μητέρα κλείνοντας την πόρτα του σπιτιού.

Σε λίγο ήμασταν όλοι μέσα στο αυτοκίνητο. Η εκκλησία της Παναγίας της Καμαριανής ήταν περίπου πενήντα χιλιόμετρα από τη Μελβούρνη. Περάσαμε από το κέντρο και μετά βρεθήκαμε στην κεντρική λεωφόρο. Πίσω μας αφήσαμε τις πολυκατοικίες και τους δρόμους με τα αμέτρητα αυτοκίνητα.

Ο ουρανός ήταν ξάστερος. Σύννεφα πουθενά. Ταξιδεύαμε δίπλα στη θάλασσα.

Ο χρόνος κυλούσε. Δεν έβλεπα την ώρα που θα φτάναμε στην εκκλησία.

Η μαμά κοιτούσε ανυπόμονα το ρολόι της.

- Είκοσι ακόμη λεπτά, την καθούρασε ο μπαμπάς.

Στις τσέπες του σακακιού μου είχα τέσσερα κόκκινα αυγά. Είχα διαλέξει τα πιο γερά.

Ο μπαμπάς έστριψε αριστερά σ' ένα χωματόδρομο και αρχίσαμε να ανηφορίζουμε τον Κόκκινο Λόφο (Red Hill). Από την κορυφή του είδαμε την εκκλησία της Παναγίας, ακριβώς απέναντι. Ήταν στολισμένη με πολύχρωμα φώτα. Αρκετός κόσμος είχε ήδη μαζευτεί στο προαύλιο. Ξαφνικά το αυτοκίνητο σταμάτησε. Σταμάτησε ακριβώς στην κορυφή του λόφου. Ο μπαμπάς μάταια προσπαθούσε να το βάλει μπρος. Έστριβε το κλειδί, το ξανάστριβε, μα τίποτε.

Σε λίγο τα φώτα της εκκλησίας έσβησαν. Εκατοντάδες φλόγες κεριών, σαν αστεράκια, γέμισαν τον απέναντι λόφο, όπου ήταν η εκκλησία της Παναγίας.

«Χριστός Ανέστη εκ νεκρών...» ακουγόταν η ηχώ.

Ο ουρανός γέμισε πυροτεχνήματα. Πολύχρωμες φωτοβολίδες φώτισαν τη γύρω περιοχή.

- Χριστός Ανέστη! φώναξε η μαμά και μ' αγκάλιασε.

- Αληθώς Ανέστη! Της απάντησα.

- Ελάτε γρήγορα, το αυτοκίνητο πήρε μπρος, ακούστηκε η φωνή του μπαμπά.

Δεκάδες αυτοκίνητα, το ένα πίσω από το άλλο, είχαν ήδη γεμίσει τον χωματόδρομο και γύριζαν στην πόλη.

- Χριστός Ανέστη! φώναξαν οι οδηγοί κατεβάζοντας τα τζάμια τους.

- Αληθώς Ανέστη! Τους απαντούσαμε.



1. Συζητάμε στην τάξη:



Γιατί δεν έφτασε η οικογένεια στην εκκλησία;
Εσύ πού γιορτάζεις συνήθως το Πάσχα;

- Ποιος νομίζετε ότι διηγείται την παραπάνω ιστορία;
- .. Γιατί είναι τα ρήματα στο α΄ πληθυντικό πρόσωπο;



2. Διαβάζουμε ξανά την παράγραφο 2:



- Ο μπαμπάς... μα τίποτε. Υπογραμμίζουμε τα ρήματα και τα γράφουμε σε μια στήλη στο τετράδιό μας.
- Μετατρέπουμε τους χρόνους:
Αόριστο σε Ενεστώτα
Παρατατικό σε Ενεστώτα
Υπερσυντέλικο σε Παρακείμενο
- Διαβάζουμε τώρα ξανά το κείμενο έχοντας κάνει τις αλλαγές. Τι εντύπωση μας δημιουργούν οι αλλαγές που έχουμε κάνει;

3. Διαλέγω ένα από τα παρακάτω επίθετα και χαρακτηρίζω την προηγούμενη ιστορία.



ευχάριστο	απρόοπτο	τραγικό	περίεργο
αναπάντεχο	δυσάρεστο	κάτι	αστείο
		ξαφνικό	

4. Συζητάμε στην τάξη:



- Σας έχει συμβεί ποτέ ν' αλλάξουν τα σχέδιά σας για μια γιορτή επειδή έγινε κάτι άλλο; Εάν ναι, τι;
- Αν όχι, έχετε ακούσει ή διαβάσει σχετικές ιστορίες;

5 Διαβάζουμε τώρα την παρακάτω ιστορία και μιλάμε για τις εντυπώσεις και τα συναισθήματα που μας δημιούργησε.

Τρία κορίτσια

(Η Ελλη Αλεξίου γεννήθηκε στο Ηράκλειο Κρήτης το 1894 και πέθανε το 1988.

Η συγγραφέας βλέπει με αγάπη και συμπάθεια τα βάσανα των ανθρώπων.

Το παρακάτω κείμενο μιλάει για το σχολείο μιας άλλης εποχής στην Ελλάδα, όπου τα παιδιά φορούν ποδιές και τα χρόνια είναι ιδιαίτερα δύσκολα).

Πηγαίναμε Πέμπτη Δημοτικού. Κι οι τρεις στο ίδιο θρανίο. Από τη μία άκρη η Χρυσή, στη μέση εγώ, και στην άλλη άκρη η Μαίρη, όμορφη, φλύαρη, γρήγορη. Η Χρυσή με τη Μαίρη ήταν σ' όλα τα πράγματα τα δυο άκρα αντίθετα κι εγώ ανάμεσά τους.

Από προτού κλείσουνε τα σχολεία για το Πάσχα, η Μαίρη με είχε στα κακά στενά*.

- Άκου Λίτσα, τη Δευτέρα του Θωμά που θα 'ρθούμε στο σχολείο, να πεις της μαμάς σου να σου 'χει ραμμένη μια κοντομάνικη ροζ ποδιά με φιόγκους στους ώμους. Εγώ, είπε, θα 'ρθώ: άσπρο πικέ από μέσα και ροζ ποδιά με φιόγκους απ' έξω.

Θα πηγαίνουμε ωραία κι οι δυο μας στο πρώτο θρανίο... τέσσερις φιόγκους στη σειρά.

- Να της το πω, κι αν θέλει...

Εγώ στο σπίτι μας δεν είχα ποτέ γνώμη, δεν ήμουνα μοναχόπαιδο σαν τη Μαίρη, ήμασταν πολλά παιδιά... μετρημένα τα οικονομικά μας ... η μητέρα τα βόλευε όλα, όπως εκείνη ήξερε. Δεν είχα το θάρρος να ζητήσω ποτέ μου το παραμικρό, όχι ολόκληρη ποδιά... μα τούτη τη φορά δεν ξέρεις πώς τα κατάφερα κι αποτόλμησα και παρακάλεσα τη μητέρα για τη ροζ ποδιά...

- Τ' απόγευμα, μου απάντησε, έχω δουλειά, θα βγω και μπορεί να σου την αγοράσω... δεν θέλει πολύ ύφασμα... και μ' εφώναξε κοντά της και μου πήρε κάτι μέτρα πρόχειρα... κι είναι πρακτικές αυτές οι κοντομάνικες... τις περνάς πάνω από το φορεματάκι σου και δεν το λερώνεις.

Το βράδυ που γύρισε, κρατούσε μαζί με τ' άλλα πράγματα του σπιτιού κι ένα ύφασμα με ροζ τριανταφυλλάκια.

- Πότε, μαμά, θα μου το ράψεις;

- Άμα βρω παιδί μου καιρό...

Και ξανά πάλι την άλλη μέρα.

- Μα πότε θα μου το ράψεις;

- Μα δεν το βλέπεις, τώρα Μεγαλοβδομάδα πως είμαι πνιγμένη στις δουλειές... άφησε να περάσουν αυτές οι μέρες...

* με πίεζε



Η Έλλη Αλεξίου σε παιδική ηλικία

- Μα θα προφτάσεις μαμά ως τη Δεύτερα του Θωμά;
- Ως τη Δευτέρα του Θωμά...ποδιές να 'χω να σου ράβω...

Μόνο που η μητέρα πέθανε ξαφνικά τη Μεγάλη Παρασκευή και τη θάψαμε το Μεγάλο Σάββατο.

Την επόμενη βδομάδα ήρθε μια άγνωστη γυναίκα ηλικιωμένη στο σπίτι μας, κάθησε τρεις μέρες και έραβε συνέχεια μαύρες ποδιές και μας τις έβαζε στο κάθε παιδί μία μία, καθώς την τελείωνε, κλειστές στον λαιμό, με μακριά μανίκια, σκέτες ολότελα. Κι έραψε ακόμη μαύρα πουκάμισα για τ' αγόρια και τον πατέρα μας... Τη Δευτέρα του Θωμά πήγα στο σχολείο, η Μαίρη είχε κιόλας πάει πριν από μένα, με άσπρο πικέ φόρεμα, από μέσα, η ροζ ποδιά με φιόγκους απ' έξω.

Σηκώθηκε από το θρανίο και μου 'κανε τόπο να περάσω από μέσα, μα δεν με ρώτησε καθόλου γιατί δεν κράτησα τη συμφωνία μας και δεν ήρθα, όπως είχα πει με τη ροζ ποδιά και με τους φιόγκους.

Ούτε κανένας άλλος στο σχολείο είπε τίποτε. Κάναμε τακτικά σαν και προ του Πάσχα, την ανάγνωσή μας και την ορθογραφία και έξω στην αυλή τη γυμναστική, σαν η μαμά να μην είχε πεθάνει...

Έλλη Αλεξίου
(δασκευή)

Περιοδικό «Η Λέξη», καλοκαίρι 2003

6. Συζητάμε στην τάξη:



1. Τι σχεδιάζουν τα δύο κορίτσια και γιατί δεν τα καταφέρνουν τελικά;
2. Είναι εύκολο να γίνει αυτό που ζητάει η Μαίρη από το κορίτσι; Βρίσκω μέσα από το κείμενο τις σχετικές φράσεις.
3. Συμφωνεί η μητέρα της Λίτσας με αυτό που της ζητάει η κόρη της;
4. Πώς είναι τελικά η καινούργια ποδιά του παιδιού;
5. Τι κάνει εντύπωση στο παιδί όταν επιστρέφει στο σχολείο;

7. Προσπαθούμε να περιγράψουμε το κορίτσι της ιστορίας μας, διαβάζοντάς την ξανά. Θυμόμαστε ότι:



Η Μαίρη ήταν όμορφη, φλύαρη, γρήγορη. Η Χρυσή με την Μαίρη ήταν σ' όλα τα πράγματα τα δύο άκρα αντίθετα κι εγώ ανάμεσά τους.

Φτιάχνουμε προτάσεις όπως:

Το κορίτσι της ιστορίας ήταν πιο _____ και πιο _____ ,
γιατί _____ .